

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra HERR PANTHAKAKS HISTORIE

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 50. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353512223504/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

ret emphatiske Udtryk, til sin Skjæbne, Jordens Ulyksalighed, Menniskets Ondskab, og frem for alle til Herr Vögellein og de falske Brødre — Men al Heede kjølmes, og han skulde fatte en Beslutning. — Han fandt efter langt hen og her tænkende, 5 at han ligesaavel kunde reyse til Fods, og tage ind i de smaae Verts-Huuse, som saamange andre skikkelige Foik. — Han havde endnu et Par Guld-Knapper og en Ring tilovers — Naar han || solgte 43 dem, kunde han gjerne naae til Geneve uden at trænge — Der ventede han en frisk Vexsel: Thi han havde allerede besluttet, at reyse til denne mærkværdige Bye, førend han fik den nye Aarsag, den Begjærlighed, om mueligt endnu engang at see Broder Vögellein — 15

Nu begyndte han sin Pilegrims-Gang, og endskjønt uvant dertil i Begyndelsen, fandt han sig dog efterhaanden bedre og bedre deri; og som den Strøm der bruser ned over Klipperne sagtnes meer og meer ligesom den kommer længere fra sit Udspring, saaledes stilledes Panthakaks heftige Sinds Bevægelser, ligesom han kom længere fra Francfurth — Tilsidst fandt han endog sine gamle Trøste-Grunde igjen — Nu, sagde han triumferende, nu kan dog ingen som har sine fem Sandsær, negte 25 mig at Mennisket er det elendigste, det ondartigste, det falskeste, det giftigste Dyr under Soelen — Han var allerede kommet over de Schweytsiske Grændser, da han en smuk Aften-Stund reent overlod sig til denne smigrende Betragtning — 30 Hans Indbildningskraft blev tilsidst saa ophidset ved de forskjellige Billeder af Bedragere, af Pedanter af Narre og af Brødre, som vekselsviis bestormede den; at han taledes høyt, uden selv at vide hvad — Hvert Trin et nyt Udraab — en nye 35 Torden-Straale imod Mennisket og Verden — Men mig sagde han skal de dog ikke tiere bedrage! — Han troede naturlig viis at være allene — Men en af de Engle, som elske Mennisket; havde været i

Nærværelsen, hørt hvert Ord, beslutted at straffe ham derfor; og lod sig nu pludselig see for ham, i en lille nydelig Franzoises Lignelse --- Eller at tale menneskeligere, en ung piquant Brûnette, som kunde have passeret for Venus selv, ifald Venus havde bruune Øyne, lod sig med et see imellem Buskene, uden at Panthakak kunde vide, hvor hun kom fra — Hendes Dragt syntes at sige to Ting: at hun var Fransk, og at hun var fattig — Alting var indrettet med Smag, og alting var ikke fire Skilling værd — Men nu var det i en bedrøvelig Uorden — Hendes Coëffure den nydeligste Skæfer-Hat i Verden laae paa Jorden — Det sorteste Haar i Europa fladdrede i naturlige Lokker omkring det viideste Bryst under Soelen, og forsøgte svagt og forgjæves, at skjule det for den nysgjerrige Vandringsmands Øyne, som et sort Flor skulde have skjult, ifald det ikke, som det lod, nyelig havde været revet i Stykker, af et par Hænder, der skjærere end Alabaster og blødere end Persisk Silke, ikke syntes skikkede til slige Voldsomheder — To store lynende Øyne anstillede saa ofte igjentaagne Forsøg paa at briste i Graad, at det skulde have lykket dem, ifald det Fortrin, at græde ikke var de smagtende Blondiner forbeholdet. — || De gjorde da, hvad de kunde, og stirrede halv mørke, vilde, snart paa Træerne, snart mod Himmelen og snart mod det svulmende Bryst! — Ha Verden! — brød hun endelig ud --- udøs kun al din Gift al din Bitterhed mod en ulyksalig! — Jeg burde have kjendt dig før — Jeg havde Prøver nok af din Ondskab -- Men den Bedragerer — Ha du Slange! — Basilisk! — Uhyre! — som jeg opvarmede i min Barm — som jeg elskte høyere end mig selv — som jeg — — ha du at støde Dolken i mit Bryst, at træde mig under Fodder, at knuuse mig! — o dersom — — dersom jeg — — dersom jeg kun kunde — men jeg kunde dog ikke hævne mig og dræbe ham — O Himmel du seer min Ulyksa-

lighed — — — min Jammer — Tag da! — tag da
imod! — —

Her gjorde hun en Bevægelse med en lille Kniv, som hun rev op af Lommen, ligesom om hun nu vilde udføre det meest fortvivlede, det grumme-
ste Forsæt — En Haandevending kunde have skilt
Jorden ved den delligste Brunette, hvis ikke den
af Naturen ømhjertede Panthakak, der nu desuden
havde meer end en Aarsag at være inderlig be-
væget; havde været hastig nok til at falde hende
i Armen, og, skjønt ikke uden megen Nød, at be-
mægtige sig det mordske Gevær — Hun trippede,
hun sprang forgjæves i hans stærke Arme — for-
gjæves forsøgte hun at vikle sig løs fra vor Jyd-
ske Helt der vel skulde have holdt ti Franzoiser
— Hvem — Hvem er De min Herre? — Hvad? —
raabte hun tilsidst og stampede imod Jorden, og
kunde neppe tale af Utaalmodighed — — —

Jeg er et Menneske, Delligste, som har den san-
deste Medynk med Dem — Et Menneske — — — som
— — — et Menneske — — — som — — —

Han kunde have sagt, som har faaet noget at
see paa, der sætter hans hele Blod i den behage-
ligste Uorden. — Pigen heldede afmægtig, ligesom
kjælen Hovedet over hans høyre Arm, og to Kug-
ler af elastisk Snee steeg og faldt, med en yndig
rasende Hefthighed — Hvergang de hævede sig syn-
tes de meer og meer at vilde nærme sig til Pantha-
kaks fortryllede Øyne, der paa deres Side ikke for-
sømte at møde dem paa Halv-Veyen — Endelig
besindede hun sig, og gjorde et nyt Forsøg paa at
rive sig løs — — —

Et Menneske raabte hun er De? — Ha! et Menni-
ske! — Ak at jeg ulyksaligste ikke heller skulde
møde en Tiger! — omfavnes af en Bjørn! — O
Guder! — De er et Menneske og har ikke dræbt
mig selv! — og vil frelse mit Liv! —

Menneskene ere vist onde — men jeg er en Chris-
ten, en Lutheraner og en Sønder-Jyde — Jeg — — —